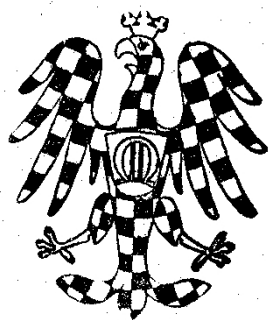

Fr. S.

Velký sál koncertního domu Vídeň III.

Samstag, den IX.

V neděli dne 28. září 1947 ve 14:30 hodin

Sdružené československé lidové organizace ve Vídni,
Jednota sv. Metoděje, pořádají v rámci svatováclavských
oslav pod záštitou p. čsl. vyslance a zplnomocněného
ministra FR. BOŘKA-DOHALSKÉHO

KONCERT

MUŽSKÉHO SBORU KATOLICKÝCH AKADEMIKŮ V BRNĚ

M O R A V A N

POŘAD:

J. B. Foerster (* 1859): Svatý Václave !

I.

P. Křížkovský (1820—1885): Kantáta k sv. Cyrilu a Metodě (s doprovodem varhan).
Odvedeného prosba.
Utonulá.

II.

Jac. Gallus (1550—1591): Ecce quomodo moritur iustus.
Giov. P. da Palestrina (1526—1594): Pueri Hebraeorum.
J. Křička (* 1882): Závěť Jana Amose Komenského.
J. B. Foerster (* 1859): Skřivánkovi.
Hymnus (dvojsbor).

III.

J. N. Polášek (* 1873): Oj, letěla bílá hus.
R. Wunsch (* 1880): Oj, včeračky.
Zd. Blažek (* 1905): Ej, vrť sa, dievča.
P. Křížkovský (1820—1885): Čáry.
Šatečka.

Dirigent: prof. JOSEF VESELKA ~ Sólo: P. A. KONVIČKA

Varhany: Dr VINC. STRAKA

J. B. Foerster:

SVATÝ VÁCLAVE!

Svatý Václave, české kníže, slyš!
Hlasy k tobě pozvedáme v nadhvězdnatou říš.
Tisíc tomu let, cos byl kníže náš,
tobě byla řada věků jako noční stráž.

Ale přes tvou zem za těch tisíc let
vln jak mořem převalilo všelikých se běd.
Ale tys je znal, při svém lidu stál,
tys té země nezapomněl, již jsi miloval.

V tísní duše své v číši hořkostech
jméno tvé za útočiště měla na svých rtech.
V skvoucím brnění, slávou zářící,
v čele vojsk jels na své bruně s černou orlicí.

Svatý Václave, volá tě tvůj lid:
vrať své zemi požehnání, vrať svým dětem klid!
Vnucen-li však boj, v záři krvavé
bitvy veď, jaks dědy vodil, svatý Václave!

J. V. Sládek.

I.

Pavel Křížkovský:

KANTÁTA K SV. CYRILU A METODU

Hvězdy dvě se z východu
berou v svatém průvodu,
to jdou blahou bratři snahou
k slovanskému národu.

Kady jdou, mře mrákota,
světlo jasné bleskotá,
a kraj celý ze sna bdělý
k blahu vstává života.

Vláda zla již umírá,
pravda žezlo prostírá,
nad Slovaný dávno ždaný
Boží ráj se otvírá.

Duha pní, dme ochlada,
rajská mana popadá;
hudba hraje, růže plaje,
táhne krajem omlada.

Ó vy bratři přesvatí,
stůjte při své postati,
ať se čirá svatá víra
z útrob našich neztratí!

Orodujte u Boha,
ať se vzdálí mátoha,
vždy ať v kráse zaskvívá se
nad Slovaný obloha!

Starodávná poroba,
nesvornosti hanoba
národ plíhá a nás stíhá
jako zhoubná choroba.

Zlomte svodnou osnovu
těchto nectných okovů,
stvořte pevnou, v lásce zjevnou
u Slovanů obnovu!

Fr. Sušil.

Pavel Křížkovský:

ODVEDENÉHO PROSBA

Ach, když jsem já šel od své milenky,
břínkaly mně podkověny.
Ach, břínkaly mi, ach, už nebudú.
Černé oči plakat budú.

Ach, černé oči, proč pláčete?
Šak vy moje nebudete.
Ach, bude vojna, bude nešťasná:
dyž já umru, modli sa za mňa!

(Národní.)

Pavel Křížkovský:

UTONULÁ

Bude vojna, bude, kdo tam na ňu půjde?
Která má milého, sobě upřímného,
ta naříkat bude.

„Já bych také jela, kdybych koňa měla.
Koníčka vraného, pěkně sedlaného,
sedla bych na něho.“

„Co bys tam, má milá, co bys tam dělala?“
„U Dunaje stála, košuleny prala,
to bych tam dělala.“

„Běž, má milá, domů, poruč Pánu Bohu!
Až já z vojny přijdu, já si tebe vezmu.“

„Šohaj z vojny přijde a on si mě vezme,
bude-li Pán Bůh chtět.

Sedum let dochází, milého neslyším,
ach, Božě, rozbože, já se utopím.“

K Dunaji běžela, Dunaje se ptala:
„Jsi-li tak hluboká, jak su já vysoká,
bych do tě skočila?“

Její bílé nohy do písku sahaly,
její bílé ruce břehu se chytaly,
její černé vlasy po vodě plovaly,
její černé oči k nebi se zdvihaly.

(Národní.)

II.

Jacobus Gallus (Handl):

Ecce, quomodo moritur iustus,
et nemo percipit corde: et viri
iusti tolluntur, et nemo considerat:
a facie iniquitatis sublatus est iustus:
et erit in pace memoria eius.
In pace factus est locus eius et in Sion
habitatio eius. Et erit in pace memoria eius.

Hle, jak umírá spravedlivý, a žádného
srdce se to nedotkne!
Muži spravedliví jsou ničení a nikdo nechápe,
že spravedlivý je vzat od tváře nepravosti.
Avšak v pokoji zůstane památka jeho.
Místo jeho je na Sionu, kde v klidu bude
přebývat a památka jeho zůstane v pokoji.

Giov. Pierl. da Palestrina:

Pueri Hebraeorum, portantes ramos olivarum, obviaverunt Domino, clamantes et dicentes:
„Hosanna in excelsis!“

Synové hebrejští, nesoucí ratolesti olivové, vyšli vstříc Pánu a s jásotem volali: „Hosanna
na výsostech!“

Jar. Kříčka:

ZÁVĚŤ JANA AMOSE KOMENSKÉHO

Jednoho jest potřebí.

Mezi lidmi není nikoho, kdo by sám nebloudil, neumdlél a nehladověl: Ty tedy, věčná
pravdo, přispívej ku pomoci všem! Ty, věčná ctnosti, podpírej klesající! Ty, věčný pramen
dobra, nasycuj nás dobrem! A poněvadž mně, poslednímu ze sluhů svých, již ku pomoci přis-
píváš, již mne podpíráš a nasycuješ, já sám v Tobě a jméno Tvé budu slaviti na věky!

J. N. Polášek:

OJ, LETĚLA BÍLÁ HUS

Oj, letěla bílá hus,
ja, nedaleko Váha
a ptala sa synečka,
ja, kde sú napajedla.

Oj, napajedla tam sú,
kde sa voda točí,
a kdo nemá galánky,
ja, nech tam do ní skočí.

Oj, já galánky nemám,
ja, přec do ní neskočím,
já sa radši na vrahém
na koníčku zatočím.

R. Wunsch:

OJ, VČERAJKY

Oj, včeraiky byl sváteční den;
Čemus, Janíčku, čemus nepřišel?
Čemus nepřišel a mne nepotěšil?
A já smutná, zarmúcená jsem.

Co jsem se včera načekala,
co se pro tebe naplakala.
A tys nepřišel a mne nepotěšil.
A já smutná sama zůstala.

Zd. Blažek:

EJ, VRŤ SA, DÍVČA, VRŤ SA

Ej, vrť sa, dívča, vrť sa,
ej, já sa budu dívat,
ej, jak sa ně zalúbíš,
budu k vám chodívat.

Ej, chodívaj, chodívaj,
ej, mé srdénko věrné,
ej, budem ti otvírat
okénečko skelné.

Ej, okénečko skelné,
ej, dvérca malované,
ej, chodívaj, chodívaj,
mé srdénko věrné.

Pavel Křížkovský:

ČÁRY

Aj, moselas mňa počarovat, udělat,
aj, moselas mňa do šátečka navázat,
do šátečka, do čepečka čáry navázat!
Aj, což bych já ti čarovala, dělala,
aj, což bych já ti do šátečka vázala,
do šátečka, do čepečka čáry vázala!
Aj, moselas mňa počarovat, aj, moselas mňa udělat,
aj, moselas mňa do pagáčka, aj, do pagáčka cosi dat!

Pavel Křížkovský:

ŠATEČKA

Co to máš, děvečko, co to máš za krásu?
Dyž na tě pohlednu, celé se zatřasu.
Co to máš, děvečko, co to máš na ruce?
Dyž já k vám dojedu, domů se mi nechce.
Ja, to mám na ruce čarovnú šatečku,
abys mi nechodil za jinú děvečku.

A poněvadž toto mé vyznání před tváří Boží o mém konečném návratu k jednomu potřebnému jest jakoby mým posledním pořízením, nuže, dome můj, vy synové a dcery a vnuci moji, slyšte hlas otce svého, který vás vede k Otci otců. Dědictví jiného vám nezanechávám mimo to jedno potřebné, abyste se Boha báli a přikázání jeho ostříhali, neboť na tom všechno člověku záleží. Budete-li tak činiti, bude Hospodin dědictví vaše, pavéza vaše a odplata velmi veliká.

J. A. Komenský.

J. B. Foerster:

SKŘIVÁNKOVÍ

Malý, hezký tvore, jak tě zvátí mám,
z osení jak letíš k nebes výšinám?
Užaslé tě stíhá ucho mé i můj zrak,
jsi-li píseň živá nebo jsi-li pták.

Své jak dolů deštíš zpěvu perličky,
ba, že máš též duši, ptáčku maličký!
Jakž by jinak mohlo být to v nitru tvém,
tolik toho zpěvu, tolik plesu v něm!

Dívám se a slouchám: Jinak nemůž' být,
ty těch našich polí duše jsi a cit.
Hnědý jako ony, síly jejich část,
vzhůru, vzhůru, vzhůru letíš z těžkých brázd.

Co v nich kvete, plesá, ty to v hrdle máš,
vše to, co je tíží, ty to vyzpíváš.
Za tebou se dívá oráč ve tvou výš,
Tobě nezávidí zrnka, jež mu sníš!

Ó, jen zpívej, zpívej, z jitra k červánku,
ptáku našich polí, ty náš skřivánku!

J. V. Sládek.

J. B. Foerster:

HYMNUS

Pod křídla Tvoje v úzkostech a strasti
se utíkáme, Velký Bože náš.
Ty, který slabé třímáš nad propastí
a voje zlých potíráš ruky zmachem,
že schnou a zpupný prach se mísí s prachem.
Ty, Bože našich otců, buď nám stráž!

Pod štítem Tvým, jak tvrzi na Sionu,
je bezpečěn Tvůj utýraný lid,
a výsměch nepřátel a útisk faraonů
mu jest jen jako meč z vetchého listí,
meč, jenž zlomen v půl v jásotu vlnobití,
jenž jednou byl a nemůž více být!

Ó Bože našich otců, budiž s námi,
dej štěstí svit, jak rozdával jsi strast,
chléb hořkostí, jež jíme se slzami.
Buď zaň Ti dík, však pomni lidu svého,
přej krůpěj lahody u krbu zbořeného.
Vrať Sobě chrám, Svému lidu vlast!

J. V. Sládek.